

qualis habetur etiam Matth. II. Pauperes euangelizantur, id est, pauperibus euangelizatur. & I. Timoth. I. Secundum Euangelium, quod creditum est mihi; nam in Græco ad verbum est, quod creditus sum, sed Interpres mutauit phrasim Græcam, quam reliquit Matth. II. Itaque non est sensus, annunciabitur Domino generatio ventura, id est, adscribetur Domino generatio ventura, sed annunciabitur de Domino, siue Dominus generationi venturæ. Quod colligitur tum ex Hebræo, ubi habetur, laddor, id est, generationi; tum quia idem repetitur, vel declaratur in sequentibus verbis, de more Dauidis, Annunciabunt cœli iustitiam eius populo, qui nascetur. Idem enim est, generatio ventura, & populus qui nascetur. Annunciabitur ergo Dominus generationi venturæ, quia annunciabunt cœli, id est, cœlestes homines iustitiam Dei populo, qui nascetur. Vocatur autem iustitia Dei, iustitia Fidei, quam Deus donat gratis credentibus in Christum, quæ vere facit homines iustos. Hoc enim præcipue docuit Euangelium, omnes esse peccatores, nec posse viribus proprijs iustificari, sed à solo Deo per Christi Fidem veram iustitiã expectandam. In Hebræo non habetur generationi venturæ, sed post nomen generationi, habetur interpunctio, ac deinde verbum, venient, quod coniungitur cum sequenti, & annunciabunt. Cæterum Septuaginta Interpretes non habuerunt illam interpunctionem post nomen, generationi; & verbum, venient, legerunt in singulari, veniet, ac proinde recte legerunt, generationi quæ veniet, id est, generationi venturæ. Nomen, cœli, cum dicitur, annunciabunt cœli, non habetur in Hebræo, neque in Græco textu, sed Latinus Interpres addidit explanationis gratia. Et legitur hæc vox, cœli, apud S. Hieronymum, & S. Augustinum in commentario huius Psalmi, sed non legitur à Theodoro, & Euthymio Græcis scriptoribus, quia (vt diximus) vetus Latinus Interpres eam addidit. Illud, quod habetur in fine, quem fecit Dominus, significat, populum istum noui Testamenti, peculiarem esse Dei populum, ab ipso Deo proprie rege-

neratum, & creatum in Christo in operibus bonis, vt dicit Apostolus ad Titum. Similis est sententia in Psalmo II. Hæc dies, quam fecit Dominus.

PSALMVS XXII.

Titulus, & Argumentum.

Psalmus Dauid.

Titulus indicat auctorem Psalmi fuisse Dauidem: argumentum verò Psalmi est eximia Dei benevolentia erga Electos.

EXPLICATIO PSAL. XXII.

Dominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco pascuæ, ibi me collocauit.

In hoc Psalmo describitur felicitas electorum Dei per similitudinem ouium, quæ ab optimo aliquo pastore reguntur. In eorum persona Dauid, qui vnus erat ex illis, dicit, Dominus regit me, nihil mihi deerit, quasi dicat, ouicula Dei sum, & quia Deus pastor est potentissimus, sapiētissimus, & optimus: ideo confidenter dico, nihil mihi deerit. Hæc vox est hominis felicissimi in via, & in spe. Nam Beati in patria, & in re, non dicunt, nihil mihi deerit; sed nihil mihi deest. Siquidem fugit ab eis labor, & dolor, & iam intrauerunt in gaudium Domini sui. at Beati in via, & in spe non possunt dicere, nihil mihi deest, cum sint obnoxij multis passionibus; sed recte dicunt, nihil mihi deerit, quia si esurierint, nō deerit panis; si ægrotauerint, non deerit medicus; & sic de cæteris. Porro vox illa, regit, in Hebræo, & Græco textu proprie significat, pascere, & ideo sensus est, Dominus regit me pastoralis modo, sicut pastor regit ouiculas suas. Quod autem dixit in summa, nihil mihi deerit, declarat per partes in sequētibus verbis. Videntur autem hæc esse, quibus ouiculæ egere solēt, primò, pascua pinguis; secundò, aquæ puræ; tertio, vt reducantur, si fortè errauerint; quartò, vt ducantur per commodas vias; quintò, vt à